

antager ogsaa, det vilde være meget let at forhindre Saadant ved de Instruer, som uden Tvivl den ærede Justitsminister vil foranledige udfærdigede til Beskyrelsen for det kemiske Laboratorium. Endringsforslaget under Nr. 24 er kun redaktionelt i Forhold til Forslag Nr. 23. Naar man giver en mere udvidet Udgang til Benyttelsen af Laboratoriet, behøves ikke en Bemyndigelse for Justitsministeren til at tillade, at i specielle Tilfælde en Undersøgelse finder Sted. Seg har endelig at omtale Endringsforslaget under Nr. 26 til § 4 af det 1ste Mindretal. Dette Endringsforslag gaar i Rothed ud paa, at det paahviler Laboratoriet at holde Die med, hvad der passerer i den videnskabelige Verden, og være orienteret i sit Fag. Det følger jo aldeles af sig selv, saa jeg kan ikke vide, hvorledes Noget kan have Noget imod det. Enten man skriver det i Loven eller ikke, kan det ikke være anderledes. Ligeledes er der i dette Endringsforslag foreslaaet, at naar Laboratoriet bemærker paa en eller anden Maade, at en saarlig Forsalfkning synes at vinde Indgang, eller at true med at vinde Indgang, kan det gjøre Indberetning derom, for om muligt Sundhedskollegiet eller Lovgivningsmagten skulde finde sig foranlediget til at sætte sig i Bevægelse. En saadan Indberetning gaar jo naturligt gjennem det kongelige Sundhedskollegium til Justitsministeriet. Seg har ogsaa vanskeligt ved at forstaa, at Noget kan have Noget at erindre derimod. Seg kommer dernæst til Endringsforslaget under Nr. 27 til § 5. Det er stillet af et Flertal i Udvalget, der bestaar af de i Betænkningen som det 1ste og det 3die benævnte Mindretal. Det gaar ud paa, at hele denne Paragraf angaaende Tilfyn med Kjøb gaar ud. I selve Betænkningen indeholdes en temmelig udførlig Motivering af dette Endringsforslag, og jeg vil derfor ikke behøve at komme tilbage dertil eller idetmindste i dette Dieblit at tilføje Noget dertil. Endelig har jeg at omtale de Straffebestemmelser, som findes i dette Lovforslag. Endringsforslagslistens 1ste Mindretal har stillet forskellige Forslag, nemlig under Nr. 30, 32, 34, 36 og 38, og dermed staar Nr. 42 ogsaa i Forbindelse. De gaa allesammen ud paa, at Lovforslagets Straffebestemmelser udgaa. Som man vil se af det Tillæg til Betænkningen, der er udarbejdet af et æret Medlem af Udvalget, et Tillæg, som vi have været enige om burde komme frem for det høie Thing, fordi det efter min og Alles Mening er et særdeles fortjenstligt Arbejde, gaa de Straffebestemmelser, der indeholdes i Lovforslaget, tilbøds ud paa nogle Straffeforhøielser og ogsaa paa nogle nye Straffebestemmelser. Skulde der være Tale om i et Lovforslag som dette at gaa til Forhøielser eller nye Straffebestemmelser, vil dette efter vor Mening kun kunne begrundes ad to Veie. Enten od den Veie, at de Straffebestemmelser, der hidtil findes i vor Lov-

givning, ikke ere tilstrækkelige i den Betydning, at de ikke ramme de Tilfælde, som der her er Tale om at ramme; med andre Ord, at vor Lovgivning i saa Henseende har Huller. Eller at det havde viist sig, at de Straffebestemmelser, der for Liden gjælde, have været af en saadan Bestaafenhed, at de paa Grund af deres Mildhed have været utilstrækkelige til at fremme det Siemeb, der dermed er tilsigtet og deriblandt da ogsaa at gjøre deres Virkning til at forhindre de Ulemper og Misbrug, der her er Tale om. Hvad den første af de Betragtninger angaar, som jeg nævnede, indrømmes det i Motiverne til Regjeringsforslaget, at vor Straffelovgivning ikke frembyder nogen Sakune, noget Hul ligeoverfor det foreliggende Lovforslag. Alle saadanne Forseelser, der kan være Tale om at idømme Straf for, og som omhandles i eller staa i Forbindelse med dette Lovforslag; findes truede med Straf i vor Straffelov. Det indrømmes i Motiverne, at der er intet Tilfælde, hvor man kan paastaa, at En, som paa dette Omraade har begaaet en urigtig Handling eller Noget, der rettere kunde kaldes en Forbrydelse, kan slippe for Straf, forbi man ikke i Straffelovgivningen har tænkt paa dette Tilfælde. Altsaa, af den Grund kan man ikke gaa til at foreskrive nye Straffebestemmelser. — Hvad angaar det andet Hensyn, jeg nævnte, nemlig det, at mulig de hidtil bestaaende Straffebestemmelser skulde have viist sig at være for milde, saa at de ikke afgave tilstrækkelige Værn mod Forsalfkninger af Levnetsmidler, er det ikke muligt med nogen som helst Føie at paastaa dette. Thi skulde man paastaa, at de nu bestaaende Straffebestemmelser havde viist Mangler i saa Henseende, maatte man jo allerførst vide, i hvilket Omfang og Udstrækning Forsalfkning af Levnetsmidler har fundet Sted hos os. Men det veed man ikke. Seg fremhævede i Begyndelsen af mit Foredrag, at derom saanes om ikke enhver som helst, saa dog tilstrækkelige Oplysninger. Men naar man ikke veed, i hvilket Omfang og paa hvilken Maade saadanne Forsalfkninger af Levnetsmidler finde Sted, er det ogsaa umuligt at paastaa, at de Straffebestemmelser, vi hidtil have havt, have viist sig utilstrækkelige til at hemme Misbrug paa dette Omraade. Dertil kommer, at almindeligt borgerlig Straffelov, saaledes som allerede fremhævet i vor Del af Betænkningen, jo er en for sig affluttet Helhed, hvis Harmoni man ikke saaledes kan gaa til at bryde, naar der ikke kan paavises en fuldt berettiget Narfag dertil, og en saadan tror jeg ikke, her kan paavises. Seg kan heller ikke se, at hvad der herom er anført i Motiverne til Lovforslaget, i mindste Maade er tilsvarende. Der er Tale om, at paa andre Steber, i andre Lande, er man gaaet til at affkaffe Bødestrafte og gaaet over til Fængselsstraffe straf. Ja, det kan gjerne være, men det bliver et Spørgsmaal, der løber ud paa i det Hele at bringe vor Straffelovgivning